

Viděla jsem chrám, který bořili

Viděla jsem tajnou společnost, která podkopávala veliký chrám (sv. Petra) a blízko nich odporné zvíře, které vyvstávalo z moře. Mělo ocas jako ryba, drápy jako lev a bezpočet hlav, které ležely jako koruna na jedné velké hlavě; její čelisti byly velké a rudé. Jeho tělo skvrnité jako u tygra.

Zvíře se velmi dobře znalo s těmi, kdo bořili kostel, leželo vedle nich, zatímco oni pracovali a opět se skrylo v jeskyni... Když byl kostel skoro skácený, kůr a oltář samotné zůstaly nedotčené, viděla jsem bořitele, jak je zaplnili v doprovodu zvířete. Ale setkali se s vysokou vznešenou ženou, která se zdála být těhotná, protože šla velmi pomalu. Ničemové byli naplněni děsem, když na ni hleděli, a zvíře leželo ochromené, hněvivě na ni doráželo hlavou, jako by ji chtělo sežrat, ale ona se obrátila a zdrcená padla na tvář. Pak jsem viděla, jak zvíře prchlo do moře a nepřátelé utíkali v nepořádku pryč.

V jiném vidění bitvy mezi církví a anticírkví viděla Anna Kateřina, že chrám sv. Petra téměř zničila sekta, ale její pracovníci byli obětováni marně, a všechno, co jim patřilo, jejich zástěry a nástroje spálili kati na veřejném prostranství hanby.“ V tomto vidění jsem viděla Matku Boží, která pracovala pro církev tak usilovně, že moje úcta k ní velmi vzrostla“.

V dalším vidění blahoslavená Anna Kateřina viděla Svatého otce ve velkém nebezpečí.“ Viděla jsem, jak nepřátelská napodobenina církve získává půdu, a viděla jsem její osudový vliv na veřejnost. Těžkosti Svatého otce a církve jsou opravdu tak veliké, že by se člověk měl modlit k Bohu ve dne v noci. “ Viděla Svatého otce tak slabého, že již nemohl sám chodit.

Viděla v chrámu S. Maria Maggiore davy chudých, zbožných duší ve velkých těžkostech a strachu, poněvadž papež již nebyl v Římě. Vedeni společným popudem přišli vzývat Matku Boží. Nejsvětější Panna se jim zjevila a varovala je, že přijde velké soužení. Vyzvala je, aby se upřímně modlili především za porážku „temné církve“.

O tomto modlícím se, věrném zbytku, Anna Kateřina poznamenala: „Byli dobří a zbožní, ale nevěděli, kam se obrátit o radu a pomoc. Nebyl mezi nimi žádný zrádce ani nepřítel, a přesto se jeden druhého báli a navzájem si nedůvěřovali.“

Cyklus vidění pokračuje:

„Pak jsem viděla Svatého Petra zcela zničeného kromě kůru a hlavního oltáře. Svatý Michael, opásaný a ozbrojený, sestoupil do kostela a svým mečem zahnal několik špatných kněží, kteří se snažili vstoupit. Po této obraně přicházeli za všech částí kněží i laici, kteří budovali zdi z kamene,

aby nepřítel nemohl otrást pevným základem.“

Opět viděla znesvěcený chrám.

„Viděla jsem srdcervoucí bídu, hraní, pití, pomlouvání, dokonce námluvy, které se děly v chrámu. Páchaly se tam všechny druhy ohavností, kněží nechávali věci jít svou cestou a sloužili mše velmi neuctivě. Jenom málokterí z nich byli ještě trochu inteligentní a zbožní. Viděla jsem Židy, stojící kolem dveří. To všechno mě hluboce zarmucovalo. Potom mne můj nebeský Ženich přivázel k sloupu, tak jako i on byl přivázán, a řekl: Tak bude ještě církev svázaná. Bude pevně svázaná, dokud opět nepovstane.“

Následující popis Říma zcela jistě nepochází z její doby:

„Náboženství tam je tak dovedně podkopané a potlačované, že tam je stěží sto věrných kněží. Vidím, jak roste mlha a tma. Všechno musí být znovu vybudováno, protože všichni, včetně duchovních, pracují na zničení - brzo to zničí.

Když jsem viděla Svatého Petra v tomto zničeném stavu a tolik duchovních, usilujících, i když tajně, o jeho zničení, tak mě to přemohlo, že jsem volala k Ježíšovi o milost. Pak jsem před sebou uviděla svého nebeského Ženicha v podobě mladíka. Řekl mi, že toto přeložení Svatého Petra znamená, že církev bude zdánlivě zcela zničená, ale že opírajíc se o oporu věrných, povstane znovu. I kdyby měl zůstat jenom jeden katolický křesťan, církev opět zvítězí, protože její základy nejsou vzdělány rozumem nebo radami lidí. Nikdy nebude bez příslušníků, kteří se za ni modlí a trpí.

Ukázal mi všechno, co sám pro ni podstoupil, jakou účinnost udělil zásluhám a práci mučedníků, a skončil slovy, že by to všechno podstoupil znovu, kdyby mohl opět trpět. Ukázal mi také v nesčetných obrazech ubohé cíle křesťanů a duchovních po celém světě. Vidění se rozšiřovalo, bylo rozprostřenější, dokud nezahrnulo moji vlastní zemi, a potom mne Ježíš vyzval k vytrvalosti v modlitbě a smírném utrpení. Byl to nevýslovně úžasný a žalostný obraz. Nemohu jej popsat -,

Pak se Anna Kateřina ocitla v Římě se svatou Františkou Římskou.

„Viděla jsem Řím ve stavu, že by jej nejmenší jiskra zapálila. Viděla jsem církev osamocenou, všemi opuštěnou a kolem ní hádky, bídu a nenávisť, zradu, zlost, naprostou slepotu. Viděla jsem posly, rozesílané na všechny strany z temného ústředního bodu s poselstvími, která vycházela z úst jako černá pára, zapalující v hrudi jejich posluchačů hněv a nenávisť. Modlila jsem se naléhavě za utlačované. Na místech, na kterých se duše ještě modlily, jsem viděla sestupující světlo, ale na ostatních místech byla smolná tma. Situace je hrozná. Kéž je Bůh milosrdný! Tolik jsem se modlila ! „O město Říme, jaké vychytralosti tě ohrožují! “ **Bouře se blíží. Buď na stráž!**“